

ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΩΤΕΡΟΝ ΕΝ ΚΥΘΗΡΟΙΣ

ΥΠΟ ΓΡΗΓ. Α. ΚΑΣΙΜΑΤΗ Δικηγόρου

Ἐξ υπαιτιότητος δικαστικῶν κρατικῶν διεκδικήσεων κυριότητος ἐπὶ ὁρισμῶν περιοχῶν τῶν Κυθέρων μετ' ἐνδεχόμενον ἐπεκτάσεως εἰς τὴν νῆσον ὁλόκληρον πρὸς ἀνταρρασμὸν τοῦ πληθυσμοῦ ἀντιστοίχως, ὁ διαπρεπὴς δικηγόρος Ἀθηνῶν κ. Γρηγόριος Α. Κασιμάτης ἐξ ἐπιστημονικῆς περιεργείας κινούμενος ἀλλὰ καὶ ἐκ πατριωτικῶν αἰσθημάτων ἀλληλεγγύης πρὸς μέγαν ἀριθμὸν ὑποψηφίων «ἐνόχων» συμπολιτῶν, διεξήγαγε πολὺμηνον ἱστορικονομικὴν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ ἀκανθώδους θέματος τούτου. Ἐπιτόμως, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπιμόνως, ἀναδιήσας μέγαν ἀριθμὸν κατατοπιστικῶν ἐγγράφων, βιβλίων, νόμων, ἀποφάσεων κ.λ.π. πρὸς κάμψιν τῆς λαμπρᾶς ἐπαγγελματικῆς του πορείας, κατέληξεν εἰς ποσόφωρῃ συμπεράσματα συνιστώντα ἔργον δημιουργικὸν καὶ μετὰ σοβάρων ἀντίκτυπον εἰς ὅλον τὸ ἔθνος. Τοιοῦτο δὲ, κατ' ὅσον διὰ πρώτην φοράν ἀντιμετωπίζεται εἰς τὸ σύνολόν του τὸ πρόβλημα τῶν Δημοσίων Κτημάτων ἐν Ἑλλάδι, περὶ τῶν ὁποίων ὀλίγοι μεμονωμένοι καὶ λίαν ἐλλειπεῖς ἐργασίαι ὑπάρχουν. Εἰδικῶς δὲ διὰ τὴν Ἐπτάνησον, τοποθετήσας

καὶ ἱστορικὴ ἀνασκόπησις ἐπὶ τοῦ θέματος Δημοσίων Κτημάτων, οὐδεμία ὑπάρχει.

Κατὰ συνέπειαν τὸ ἔργον τοῦ κ. Γρηγ. Κασιμάτη τυγχάνει πρωτότυπον, ἐμφανίζεται καὶ συμπληρῶναι χαῶδες κενὸν εἰς καμπὴν κρίσεως ἐπικαιρότητος καὶ ἀποτελεῖ σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου. Ἡ στείγη ἀνακαλύπτει τὸν ἄνδρα καὶ τὸ ἔργον τοῦ κ. Γρηγ. Κασιμάτη, μετὰ τὴν ὥραν του ἤλθεν.

Εἰς περίοδον κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μακρινὴ καὶ κοντινὴ μετανάστευσις ἀπειλεῖ νὰ ἐρημώσῃ χωρία ὁλόκληρα, ὁ ἀμειλικτος δικαστικὸς διωγμὸς μὲς ἀπὸ τὸ Κράτος διὰ τὰ κτήματα τῶν κτηνῶν, μὲς, θὰ εἶναι, διὰ τὴν πρῆναι διὰ τὰ κράζον κρουκουζάγιες εἰς Κύθηρα. Θὰ εἶναι, ἡ χάρισις μας βολεῖ.

Ἄς μάθουν ὅμως οἱ πάντες ὅτι πρὸ τοῦ ἐπερχομένου κινδύνου δὲν πρόκειται νὰ κύβωμεν ἀχένας. Καὶ εἰς ἐνδεῖξιν ἀντιδράσεως ἐπὶ τοῦ παρόντος μετ' ὑπερηφάνειαν κατακλύζοντες τὰς στήλας μας μετ' ὀμνημεῖδους ἔργον τοῦ κ. Γ. Α. Κασιμάτη, συντασσόμενοι ἐξ ὁλοκλήρου πρὸς τοῦτο.

Ἡ Ἐφημερίς

Δίτος τῆς 16/22 10-1923 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν Ἀγροτικῶν Νόμων».

Κατ' ἀκολουθίαν δὲ τοῦ Α. Ν. 2124/19 καὶ τοῦ Ν. Δ. 831/41 κυρωθέντος διὰ τῆς ἐπ' ἀριθ. 256/45 ἀποφ. Ὑπουργ. Συμβουλίου τὸ ἐναπομεινάν συμφώνως τῇ Ν. 5496 (ἄρθρ. 143) εἰς τὸ Δημοσίον δικαίωμα συγκυριότητος τοῦ 1)5 ἐξ' ἀδιαφύτου, δύναται νὰ μεταβιβασθῇ εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν 4)5 ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

Ὁ Νόμος εἰδικώτερον περὶ δασῶν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, τῆς 11 Σεβ. 1286, ἀναγνωρίζει τὴν ὑπάρχον ἰδιωτικὴν δικαιοσύνην (κοροῦ) πρὸς τὰ δημόσια, τὰ βασιλικὰ καὶ τὰ νῆκοντα εἰς τὰς κόμας (Μπαλτάκια), (Γνωμοδ. Θεολογικοῦ Θ. Μ. 559), ἀλλὰ παραπέμπει ὅς πρὸς τὴν διαχείρισιν κ. λ. π. αὐτῶν εἰς τὸν Νόμον περὶ γαιῶν.

Ἐπὶ τῶν βοσκοτόπων αἰτίνας ἀνήκον εἰς τὸ Τουρκικὸν Δημοσίον κατὰ τὸν Νόμον περὶ γαιῶν διὰ τὴν ἐπικρασίαν τῶν ὁποίων δὲν ὑπῆρχεν ἔγγραφον, (ταπ), ἐκδοθὲν παρὰ τῆς ἀρμοδίας Τουρκικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ ὑπῆρχεν δικαίωμα νομῆς διὰ τοὺς κατοικοῦντας τῶν χωρίων εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ὁποίων εὐρίσκοντο, διηρηθὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο, οἱ κατὰ διαδοχὴν δὲ τοῦ Τουρκικοῦ Δημοσίου δικαίωμα πολέμου περιελθόντες εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημοσίον βοσκότοπον οὕτως, περιήλθον ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν κυριότητα τῶν κοινοτήτων ἐντὸς τῶν διοικητικῶν ὁρίων τῶν ὁποίων κεῖνται, κατ' ἀκολουθίαν τῶν Ν. ΔΝΖ/12 καὶ τοῦ Κώδικος «Περὶ Δήμων καὶ Κοινοτήτων».

III. Ἐξίρσεις ὑπῆρξεν διὰ τὰς περιοχὰς αἰτίνας παρεδόθησαν διὰ συνθήκης εἰς τοὺς Τούρκους εἰς τοὺς κατοικοῦντας τῶν ὁποίων ἀφῆθη πλὴν τοῦ δικαίου αὐτοδιοικήσεως καὶ πλήρης δι-

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΟΚΙΜΑΣΘΕΙΣΑΝ ΚΡΗΤΗΝ

Διερμηνεύοντες τὰ αἰσθήματα τῶν ἀπανταχοῦ Κυθέρων συμμετεχόντων εἰς τὸ βαρύτατον πένθος ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ ἐκατοντάδων τέκνων τῆς μεγάλης ἀδελφῆς μας Κρήτης, κατὰ τὸ ἐπισυμβάν τραγικὸν ναυάγιον τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἡράκλειον», ἐκφράζομεν ἐκβάδους ψυχῆς τὰ συλληπητήριά μας εὐχόμενοι εἰς τὰς οἰκογενίας τῶν ἀπωλεσθέντων τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

«ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ»

καίωμα ἰδιοκτησίας ἐναντι καταβολῆς ὀριζμένης φορολογίας. Ἐπὶ τῶν κτημάτων τούτων τῶν κατὰ πλήρη κυριότητα ἐνοικιαζομένων (συμφωνοῦμαι) ἢ ἄλλως καλουμένων ἐραζή Μεμουλκεῖ χαράττη ἐφηρμοζέτο τὸ ἱερὸν Μουσουλμανικὸν Δίκαιον καὶ ὁ Ὀθωμανικὸς Ἀστικὸς Κώδιξ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1192 τοῦ Κώδικος τούτου «ἐκπαιτος ἐξουσιάζει τὸ κτήμα αὐτοῦ ὅς βούλεται». Ὁ κύριος τῆς γῆς εἶναι ἐπίσης κύριος καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ καὶ τῶν ἐπ' αὐτὴν (ἄρθρον 1194).

Κατ' ἄρθρον δὲ 1244 «τὸ ἐν τῇ κτήματι τινὸς αὐτοφυῆς παραγόμενα δένδρα εἰς κτήμα τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος». Ἀνευ τῆς ἀδείας αὐτοῦ οὐδεὶς ἕτερος δύναται νὰ ξυλευθῇ, εἰν δὲ ξυλευθῇ ὀφείλει ἀποζημιῶσιν».

Τὰ κτήματα συνεπὶ ταῦτα ὡς καὶ τὰ ἐντὸς τῶν χωρίων ἀστικά ἀκίνητα ἦσαν κτήματα πλήρους ἰδιοκτησίας (μούλκια) μεταβιβαζόμενα καὶ ἀνευ ἔγγραφου δι' ἀπλῆς συμφωνίας τῶν μερῶν ὡς τὰ κινητὰ πράγματα (Ἰδ. Ἐλευθεριάδου Γνωμ. Θ. ΑΓ 553, Θ. ΠΣΓ 103). Γὰ πλείστα τῶν κτημάτων τῆς πλαιῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν νέων χωρίων ἦσαν κτήματα τῆς κτηνοτροφίας τῶν δημοσίων γαιῶν ἐνῶ τὰ κτήματα νήσων τινῶν ἀνήκον εἰς τὴν κτηνοτροφίαν τῶν μουλκίων.

IV. Τὸ Ἑλληνικὸν Δημοσίον διαδεχθέν κατ' ἀκολουθίαν τῶν συνθηκῶν εἰρήνης μετὰ τὸν ὑπερ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα καὶ τοὺς διαφόρους ἀπελευθερωτικὰς πλῆμους εἰς τὰ κυριαρχικά του δικαιώματα τὸ τουρκικὸν κράτος, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποκτήσῃ καὶ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων καὶ τῶν ἐνοικιαζομένων ἰδιοκτησίας ἐν γένει, πλείονα δικαίωμα ἐκείνων ἀνεῖναι τῇ μετεβιβάζεσθαι παρὰ τοῦ τοτουκῶς Δημοσίου (Ἰδέτε Προσκόλλων Ἀνεξαρτησίας 3/2/183), τὴν Συνθήκην Κωνσταντινουπόλεως τῆς 27/6-9-7-1832, καὶ τὰ σχετικὰ παραρτήματα αὐτῶν, τὴν Σύμβασιν Κωνσταντινουπόλεως τῆς 24/5/1831, τὴν Συνθήκην Εἰρήνης μετὰ τὴν Ἑλλάδος-

Τουρκίας τοῦ 1913, τὴν Συνθήκην Εἰρήνης τῆς Λωζάνης τοῦ 1923 καὶ τὸν Ν. 4793/1930 «Περὶ κυρίσεως τῆς μετὰ τὴν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας Συμφωνίας περὶ τρόπου ἐφαρμογῆς τῆς ἐν Λωζάνῃ ὑπογραφείσης συμβάσεως περὶ ἀνταλλαγῆς ἑλληνοτουρκικῶν πληθυσμῶν, τὴν σύμβασιν ἀνταλλαγῆς τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Τουρκικῶν πληθυσμῶν τῆς 3/1/1923 καὶ τὰς σχετικὰς συνθήκας μετὰ τῆς Βουλγαρίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν συμμάχων, ἐν τῷ μέρει Α' τῆς Γεν. Κωδικοποιήσεως). Περιήλθον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημοσίον τὰ κτήματα ἐκεῖνα (ἄρροι, Δίσση, Βασίλειον κ. λ. π.) αἵτινα ἐκ λόγων γενομένων ὡς ἀνωτέρω κατεῖχοντο παρὰ τοῦ Τουρκικοῦ Δημοσίου μετὰ τοῦτο, ἢ αἵτινα ἐξ' εἰδικῶν λόγων τῇ παρεχωρήθησαν ὡς π. χ. ἡ περιουσία τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀνταλλαζομένων ἢ τὰ ἐγκαταλειμμένα ἐν ταῖς Νέαις Χώραις αἵτινα καταλαμβάνονται παρ' αὐτοῦ κ. λ. π. Καὶ διατηρεῖ ἐκ τῶν κτημάτων τούτων ὅσα δὲν παρεχώρησεν δι' εἰδικῶν Νόμων μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἢ ὅσα δὲν κατέχονται νομίμως ἐκ τῶν μὴ παρεχωρηθέντων τούτων λόγῳ ἐκτάκτου π. χ. χρησικτησίας ἰσχυρῆς καὶ κατὰ τοῦ Δημοσίου, ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ Νόμου «Περὶ διακρίσεως κτημάτων» τοῦ 1837 καὶ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ Βυζαντινορωμαϊκοῦ Δικαίου (Ἰδ. καὶ Α' Π. 97/1953 No B 6.680, ΕΕΝ 25.593, Α. Π. 645/58, No B 7, 121 καὶ 113/62 No B 10, 649) ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ χρόνος ταύτης συνεληρωθῇ μέχρι τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1915, διότι ἀπὸ τῆς 12/9/1915 ἤρχισεν ἡ ἰσχὺς τοῦ δικαιοστασίου βάσει τοῦ Ν. ΔΣ/1915, ὅπερ ἀνέστειλεν τὴν παραγραφὴν καὶ μέχρι 30/9/1930, ὅτε ἤρτη τοῦτο διὰ τοῦ ἀπὸ 24/23-3-1930 Προεδρικοῦ Διατάγματος.

Ἐν τῇ μετὰ τὴν βεβαίωσιν διὰ τοῦ Ν. Δίτος τῆς 24/4/16-5-1926 «Περὶ διοικητικῆς ἀποβολῆς ἀπὸ κτημάτων Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης κ. λ. π. ἀπεκλείσθη ἡ τετακτικὴ καὶ ἡ ἐκτακτικὴ χρησικτησία ἐπὶ κτημάτων τοῦ Δημοσίου καὶ ἐπανελήφθη ἡ διάταξις διὰ τοῦ Ν. 1539/38 «Περὶ προστασίας Δημοσίων Κτημάτων».

Εἰδικώτερον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δασῶν αἵτινα λογίζονται δημόσια κτήματα μετὰ τὸν Νόμον τῆς 17-11/1-12-1836 «Περὶ ἰδιωτικῶν δασῶν» ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχοντα εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἁρθρῶν 1 καὶ 2 τοῦ Νόμου τούτου, ἰσχύον αἱ ἀνωτέρω περὶ χρησικτησίας διατάξεις αἰτίνας παρεμειναν ἰσχυραὶ διὰ τὸν πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος χρόνον κατ' ἀκολουθίαν τοῦ ἁρθροῦ 51 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ τούτου Νόμου.

Τὰ ἀνωτέρω γενικῶς ἰσχύοντα ἐπὶ ἀκινήτων ἐν γένει καταδεικνύουν ἐπαρκῶς πῶθεν τὸ Δημοσίον ἠρῶσθαι τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τῶν δημοσίων κτημάτων χαρακτηριζομένων καὶ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις διετήρησεν τὰ δικαιώματά του ταῦτα ἐπ' αὐτῶν. Πρὸς ὁλοκληρίαν δὲ τοῦ θέματος θὰ πρέπει νὰ μνημονεύσωμεν καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου «Περὶ διακρίσεως Κτημάτων» τοῦ 1837 κατ' α' κτήματα τοῦ Δημοσίου εἶναι: α) ὁδοὶ καὶ ἀγυαὶ αἱ διατηρούμεναι μετ' ἐξοδα τοῦ Δημοσίου Ταμείου, οἱ δυνάμενοι νὰ κατασταθῶσιν πλεονεστοὶ ποταμοὶ μετὰ ὄχθας τῶν, οἱ αἰγιαλοὶ, οἱ λιμένες, οἱ ὅρμοι καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐπικρατείας ὅσα δὲν δύναται νὰ γενῶσιν ἰδιοκτησία ἰδιωτικὴ κ.λ.π., τὰ ἀδέσποτα καὶ τὰ τῶν ἀλλήλων ἀποθανόντων κτήματα, ἢ τὰ ἐγκαταλειμμένα ἀπὸ τῶν κληρονόμων, αἱ πύλαι, τὰ τεῖχη, αἱ τάφοι καὶ αἱ ἐπάλξεις καὶ ἐν γένει ὁμορῶματα τῶν φρουρίων κ.λ.π. Σχετικαὶ διατάξεις μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ ἀνωτέρω Νόμου διὰ τοῦ ἁρθροῦ 49 τοῦ Εἰσαγωγικοῦ Νόμου. Ἀστ. Κώδικος, ἐφῆρθη εἰς τὸν Ν. 1539/38 «Περὶ προστασίας δημοσίων Κτημάτων» τὸν Α.Κ. (ἄρθρον 963, 972, 1824, κ.λ.π. καὶ διαφόρους εἰδικούς Νόμους).

V. Ἐκρίθη ἀπαράττης ἡ ἀνωτέρω εἰσαγωγὴ διὰ νὰ καταδειχθῇ ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις δι' ὁλόκληρον τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα, τὸ Ἑλληνικὸν Δημοσίον ἀπέκτησαν τίτλους κυριότητος καὶ διότι στερεῖται τοιούτων τίτλων ἐν Ἑπτανήσῳ γενικῶς καὶ ἐν Κυθέρῳ εἰδικώτερον. Εἶναι δεδομένον ὅτι κατ' ὄν χρόνον ἡ Ἑλλὰς ὑπέσαστο εἰς τὸν τουρκικὸν ζυγόν, αἱ ἰόντι νῆσοι, αἰτίνας ἀρχικῶς δὲν ἀπετέλουν ἐνότητα πολιτικὴν ἀλλ' ἐκάστην τούτων ἦτο ἀνεξάρτητος, περιήρχοντο εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἑνετῶν, ἦτις συνετελέσθη ἀπὸ τοῦ 1385 μέχρι τοῦ 1664 καὶ ἔληξεν τὸ 1797, ὁπότε αἱ νῆσοι περιήλθον εἰς τοὺς Γάλλους κατόπιν εἰς τοὺς Ρώσους τὸ 1799 καὶ μετ' αὐτοὺς εἰς τοὺς Γάλλους τὸ 1807 διὰ νὰ περιέλθουν τελικῶς ἐν ἔτει 1815 ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ἀγγλῶν.

Ἐνῷ δὲ εἰς τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἄλωσιν ἰσχύει τὸ δικαίον τοῦ πολέμου ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ἐν Ἑπτανήσῳ δὲν ἐπῆλθεν μεταβολὴ ὅσον ἀφορᾷ τὸ καθεστὸς τῶν ἐπικρατούντων ἐν γένει δικαιωμάτων καὶ ὑπῆρξεν σεβασμὸς τῆς ἰδιοκτησίας, ὡς θέλομεν ἐκθέσει ἐν συνεχείᾳ. Οἱ Βενετοὶ διαχειριζόμενοι διὰ τῶν προβλεπόμενων καὶ ἄλλων ἀξιοματούχων τὴν Ἑπτάνησον ὡς καὶ τὰς ἄλλας ἑλληνικὰς ἐπαρχίας δὲν ἀνέπτυξαν ἐξουσίαν κατακτητικὴν ἐπὶ τῶν ὑπάρχοντων. Εἰς ψήφισμα δὲ σχετικὸν τῆς ἐποχῆς ὅπερ ἀναφέρει ὁ Χιώτης ἐν τῇ ἱστορίᾳ του (Χιώτης, ἱστορικὰ ἀπομνημονεύματα Ἑπτανήσου Τόμος Γ' σελὶς 71), ἰδοὺ πῶς οἱ Βενετοὶ ἐξεφράζοντες περὶ τῶν Ἑλλήνων:

«Τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ σκηπτοῦχον ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ὡς ἀξιοῦσιν τὴν Βενετικὴν πολιτείαν ἔσεται προτιμητέον καὶ δι' ὅ οἱ προσήκοντες αὐτῇ συναριθμοῦνται τῇ πολιτείᾳ ἐξ ἴσου τοῖς Γερμανοῖς. Ἑβραῖοι, Τούρκοι καὶ Σαρακηνοὶ ἐξαίρουνται τοιαύτης βαθμολογίας».

Μὴ δυναμένη ἡ Ἑνετικὴ Πολιτεία νὰ διατηρῇ ὑπὸ τὴν κατολίαν τῆς τὰς νήσους λόγῳ τῶν μεγάλων διαπνῶν εἰς αὐτὰς ὡς ἐπὶ βέλτερον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐξουσίας τῆς ἐπ' αὐτῶν, παρεχώρησεν ταύτας εἰς εὐγενεῖς Βενετούς, μετὰ τὴν ὑποχώρησιν ὅπως οἱ τιμαριῶχοι αὐτοὶ ἐν ὀνόματι τῆς Ἑνετικῆς Πολιτείας διαρρυθμίζον καὶ προστατεύουσιν τὰς νήσους ἐναντίον τῶν ἐπιβουλεσμένων τὰ ἐπὶ τούτων κυριαρχικὰς τῆς δικαιοσύνης «μὴ παρονοχλοῦντες, πρὸς οὐτὰ, ἐμπορίαν καὶ ὑπάρχοντα Βενετῶν ὑπηκόων» γινώσκοντες τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον, ἀπέχοντες πολέμου καὶ ἀνατινθῆς ὅλων ἀνευ ἀδείας αὐτῆς».

Ἡ γλῆξιν οὐσίῃ διερρῶν μετὰ τὴν Ἑνετικὴν Πολιτείαν καὶ Τουρκικὸν Κράτος, καὶ ἐξοχὴν ἐμπρὶν οἱ Βενετοὶ ἐσθίοντες τὴν πολιτείαν τῶν οὐχὶ ἐπὶ τῶν καθυστερημένων ἀντιλήψεων τοῦ περὶ ἐκείνου συστήματος τοῦ δεκτέοντος κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν

Ὑπῆρξεν δὲ τοιαύτη ἀμφισβήτησις ὥς πρὸς τὰ ἀκίνητα τὰ χρησιμποιούμενα ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Κυβερνήσεως, ὥστε διὰ τὴν σταματήσασιν οἱ δικαστικοὶ ἀγῶνες ἐχευμένη τελικῶς ἡ νομοθετικὴ ρύθμισις τοῦ θέματος καὶ ἐξεδόθη ὁ Νόμος ΑΦΔ[1887 δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη ἡ κυριότης τοῦ Δημοσίου ἐπὶ τῶν ἀκινήτων ἐκείνων, ὅσα, πρὸ τῆς ἐνώσεως ἔχρησθησαν διὰ τὸν ἀρμαστὴν, τὴν Γερουσίαν, τὴν στέγαν τῶν Δικαστηρίων καὶ τῶν Δημοσίων ὀργανισμῶν ὥς καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Κερκύρᾳ ἀνακτόρων, τῆς οἰκίας τοῦ Προέδρου τῆς Γερουσίας, τοῦ Βουλευτηρίου, τῆς ἀκαδημίας τοῦ Ἱεροσπουδαστηρίου καὶ τινων ἄλλων. Τὸ Δημοσίον ἔβριε διὰ τοῦ αὐτοῦ Νόμου ἀπῆλλαξε, τὴν ἐνῶπιον περιουσίαν τῶν ἑαυτῶν τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν περίοδον τοῦ Ἰονίου Κράτους καὶ ἀνέλαβεν τὴν ὑποχρέωσιν καταβολῆς ἑτασίως ἐνὸς χρηματικοῦ ποσοῦ πρὸς τὸν Ἰονιον Κερκύρας διὰ λογαριασμῶν τοῦ Μοτ'εγενίλου κληροδοτήματος.

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

Ο τέως διευθυντής του δημοτικού σχολείου εις Χώραν κ. Σπύρος Έμμ. Χάρος μετά των μαθητών του. Ο κ. Χάρος μετετέθη εις Πειραιά από της εφειτηνής σχολικής περιόδου συνοδευόμενος από την ευγνωμοσύνην πάντων των κατοίκων διά την σταθεράν, φιλότιμον και λίαν αποδοτικήν προσήλασιν εις το καθήκον αυτού.

Παρατηρήτεον ότι και αι πρόσοδοι των μοναστηρίων, αιτινα διελύθησαν περιήλθον εις την Έπιχώριον περιουσίαν δι' έσοδα δέ εκ της πηγής ταύτης χρησιμοποιήθησαν διά την δημοσίαν Εκπαίδευσιν.

Έξ άλλου πρὸς μείζονα ασφάλειαν των συναλλαγών και προστασίαν των δημοσίων κτημάτων, το μὲν κατ' ακολουθίαν της ΝΣΤ' πράξεως της Ζ' Γερουσίας κατηγορήθησαν καταλογίον κατά Νήσον εις διπλοῦν, ἐν ἐκ των οποίων ἐδόθη εις τὸν Έπαρχον εκάστης νήσου, τὸ δ' ἕτερον ἐστὶν ἐκ τῶν Ἀρχιεπισκοπικῶν Κερκύρας, τὸ δὲ διὰ της ΣΤ' πράξεως της Ζ' Γερουσίας, ἐλήφθη πλήρης πρόνοια και ἐρρυθμίσθησαν κατά τρόπον ἄφογον τὰ σχετικά μετὰ τα βιβλία Μεταγραφῶν και τὰ Ὑποθηκοφυλακεία, ἐν γένει. Μά πρὸς συνεισφοράν τὸν Δημοσίον νὰ γινώσκῃ ποῖα κτήματα τοῦ ἀνήκουν ἐὰν ἔχῃ ἰδιοκτησίαν τοιαύτην ἐν Έπτανήσῳ, ἐκ τοῦ κτηματολογίου τούτου, εις τὸ ὁποῖον πάντως, ἐὰν ὑπάρχουν κτήματα ἐγγεγραμμένα, θὰ εἶναι κτήματα περιελθόντα αὐτῷ ἐξ ἐιδικῶν λόγων και οὐχὶ ἐκ γενικῶν τοιούτων, ἥτοι κατά διαδοχὴν και συνεπείᾳ ὑπειστελέσεως εις τὰ δικαιώματα τοῦ Ἰονίου Κράτους.

Πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ θέματος σημειῶ ἁπλῶς και τὴν ΕΗ' πράξιν της Η' Γερουσίας, δι' ἣς καθορίσθη ὁ τρόπος διαχειρίσεως των Έπιχωρίων Προσόδων ἢ ἀνάλλας της ὁποίας παρέλκει πρὸς τὸ παρὸν ἐκ τῆς πλάσις της παρούσης μελέτης.

Εν τῷ μεταξὺ ὡς ἀνωτέρω ἐπισημειώθη ἐγένετο συστηματοποίησης της Νομοθεσίας κατά τὴν διάρκειαν της προστασίας και ἐψηφίσθησαν οἱ διάφοροι κώδικες. Ο Ἰόνιος Κώδις κατηγορήσθη διὰ τὴν βάσει τοῦ Κώδικος τὸν δὲ Σικελίων και τὸν Γαλικὸν Ἀστικὸν Κώδικον. Ἐν τῷ Κώδι τούτῳ και ἐν ἄρθροις 423-426 προσδιορίζονται ποῖα κτήματα θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντα εις τὸ Δημόσιον, ἐν ἄρθρῳ δὲ 427 καθορίζονται ποῖα εἶναι τὰ κοινοτικά τοιαῦτα. Δὲν ὑπάρχει οὐδὲν διαφορά ὡς πρὸς τὰς σχετικὰς περὶ τούτων διατάξεις τοῦ Νόμου «Περὶ διακρίσεως κτημάτων» τοῦ 1837 ὃν ἐμνημονεύσαμεν ἀνωτέρω και ὅστις ἐπεξετάθη και εις τὰς νήσους τοῦ Ἰονίου μετὰ τὴν Ένωσιν και ἱσχυρεν μέχρι της εἰσαγωγῆς τοῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος.

Έξ άλλου κατά τὸν αὐτὸν Κώδικα τὸ Δημόσιον ὑπόκειται εις τὰς αὐτὰς παραγράφους ὡς οἱ ἰδιῶται (ἄρθρον 2061) ἱσχύει δὲ ἡ τακτική και ἡ ἔκτακτος χρησικτησία διὰ τὰ ἀκίνητα.

Εἶναι λεπτομερέσταται αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος τούτου αἱ ἀναφερόμεναι εις τὰς ἀγροληγ-

π.χ. συνεπείᾳ ἀπαλλοτριώσεως, δημεύσεως, κλπ. ἢ ρητῆς ἐπιταγῆς τοῦ Νόμου, ὡς αἱ σχετικαὶ περὶ πραγμάτων ἀνήκοντων εις τὸ Δημόσιον διατάξεις τοῦ Ἰονίου Κώδικος κλπ.

Ἡ Διὰ της συνθήκης τοῦ Λονδίνου τοῦ 1864, ἐγένετο ἡ προσήγορσις των Ἰονίων Νήσων εις τὴν Ἑλλάδα και ἡ κοινολούθησεν πλεόν διὰ τοῦ Νόμου ΡΝ)1866 «Περὶ εἰσαγωγῆς ἐν Έπτανήσῳ της ἐν τῷ λοιπῷ βασιλεῖ ἱσχυούσης νομοθεσίας» ἡ βαθμιαία προσαρμογὴ πρὸς τὸ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἱσχύον καθεστὸς. Διευρηθὴ διὰ τοῦ προμνησθέντος νόμου ἡ ἰσχύς τοῦ Ἰονίου Κώδικος, ὅστις κατηγορήθη ὡς ἄσχετος διὰ τὸ εἰσαγωγικὸν Νόμον τοῦ ἱσχύοντος Ἀστικοῦ Κώδικος, Διὰ τοῦ ἄρθρου 10 ἐξ άλλου τοῦ Νόμου ΡΝ)1866 διευρηθῆσαν ἐν ἰσχύει αἱ κείμεναι περὶ ἐπιχωρίων προσόδων διατάξεις και διὰ των ἄρθρων 11 και 12 αὐτοῦ καθορίσθη ἡ διοίκησις της ἐγχωρίου περιουσίας εκάστης νήσου, ἥτις ἀνετέθη εις ἐπιτροπὴν, συγκεκμημένην ἐκ τῶσων μελών, ὅσοι οἱ συνιστῶντες ἐκαστὴν νήσον δήμοι, και προεδρευομένην ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου της Διοικητικῆς Ἀρχῆς εκάστης νήσου. Τὸ ἄρθρον 11 τοῦ Νόμου ΡΝ)1866 προέβλεπεν προσωρινότητα τοῦ καθεστώτος τούτου των ἐπιχωρίων κτημάτων, διὰ τοῦτο και ὁμιλεῖ περὶ διανομῆς αὐτῶν κατά δήμους. Ἐν συνεχείᾳ διὰ των ἄρθρων 13, 14 και 15 καθορίζονται τὰ της διαχειρίσεως των κτημάτων τούτων και ὁρίζεται ὅτι τὰ εἰσοδήματά των περιέρχονται, μετ' ἀφαίρεσιν των ἐξόδων διαχειρίσεως εις τοὺς δήμους των νήσων, ἀναλόγως πρὸς τὸν πληθυσμὸν των.

Τὸ καθεστὸς τοῦτο διὰ τὰς λοιπὰς νήσους κατηγορήθη διὰ διαφόρων μεταγενεστέρων νόμων. Ο Νόμος ΑΦ)1887 «περὶ διανομῆς της ἐγχωρίου περιουσίας Κερκύρας—διέταξεν τὴν διανομὴν των κτημάτων της ἐγχωρίου περιουσίας μεταξὺ των Δήμων των τριῶν ἐπαρχιῶν της νήσου ταύτης και πρὸς ἐξυπηρέτησιν και συντήρησιν διαφόρων ἀγαθοεργῶν ἰδρυμάτων (νοσοκομείων, ὁρφανοτροφείων, πτωχοκομείων) προσοριζόμενον διὰ τὰς ἀνάγκας των δημοτῶν πάντων των Δήμων της Νήσου. Ἐξηρῆθησαν της διανομῆς ὡρισμένα ἀστικά ἀκίνητα, ὡς τὸ Ἀρσάκειον Παρθενάγωγεῖον, τὸ θέατρον, τὸ οἶκμα της ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ ἀλατοπώλειον κ.λπ. ἅτινα περιήλθον ἀργότερον δι' ἐιδικὸν Νόμον εις τὸν Ὁργανισμὸν Ἀγροτικῆς Πίστεως Κερκύρας, ὡς και τὰ περιελθόντα ἀπ' εὐθείας εις τὸν Δήμον Κερκύρας.

Μνημονεύομεν ἐιδικῶς ἐνταῦθα τὸν Νόμον ΑΦ)1887 δι' οὗ κατηγορήθησαν συμβιβαστικῶς αἱ μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, της ἐγχωρίου περιουσίας και τοῦ Δήμου Κερκύρας διαφοραί.

Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι ἐχρησάθη νόμος διὰ νὰ ληφθῇ τὸ θέμα κυριότητος τοῦ Δημοσίου, οὐχὶ ἐπὶ των ἀγροτικῶν ἀκινήτων, ἀλλ' ἐπὶ των Δημοσίων κτιρίων, τὰ ὁποῖα κατεῖχεν ἡ κυβερνήσις τοῦ Ἰονίου Κράτους διὰ τὴν στέγασιν των ὑπηρεσιῶν της και τὰ ὁποῖα περιήλθον τελικῶς εις τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον δυνάμει τοῦ ἐιδικοῦ τούτου νόμου και ἐναντι ἐναντιλήψεως ὡρισμένων υποχρεώσεων παρ' αὐτοῦ.

Διὰ τοῦ Νόμου Π)1878 «περὶ διαχειρίσεως της ἐγχωρίου περιουσίας Κερκαλλίνιας ἐπετροπῆς ἡ ἐκποίησις των ἀγροτικῶν ἀκινήτων της ἐγχωρίου περιουσίας και τινων ἀστικῶν ἀκινήτων πρὸς ἴδρυσιν και συντήρησιν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων (νοσοκομείων, βρεφοκομείων, πτωχοκομείων) περὶ ὧν ἐιδικώτερον προέβλεπεν ὁ Νόμος ΑΦΚΖ)1887.

Έξ άλλου διὰ τοῦ Νόμου ΥΠ)1871 «Περὶ διανομῆς της ἐπιχωρίου περιουσίας των Δήμων Ζακύνθου», ἡ περιουσία της νήσου ταύτης διανεμήθη μετὰ των δήμων αὐτῆς και ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ εκάστου

τούτων. Τῆς διανομῆς ἐξηρῆθη τὸ κατάστημα τοῦ ὁρφανοτροφείου και νοσοκομείου, ὅπερ παρῆεν κοινὸν μεταξὺ των Δήμων, πόροι δὲ πρὸς λειτουργίαν των ἀνωτέρω ἰδρυμάτων ὠρίσθησαν μερὰν άλλων διὰ Ν. ΒΧΔΖ)1899 και αἱ πρόσοδοι της μετὰ των ἀνωτέρω ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ των. Τῆς διανομῆς ἐξηρῆθησαν τὸ ἰχθυοτροφεῖον και τὸ κατάστημα των Δικαστηρίων και τοῦ Νοσοκομείου.

Τέλος διὰ τοῦ Νόμου ΨΕΣΤ)1879 «Περὶ διανομῆς της περιουσίας Λευκάδος» ἡ ἐγγύσιος περιουσία της νήσου διανεμήθη εις τοὺς Δήμους αὐτῆς ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ των. Τῆς διανομῆς ἐξηρῆθησαν τὸ ἰχθυοτροφεῖον και τὸ κατάστημα των Δικαστηρίων και τοῦ Νοσοκομείου.

Ο Νόμος ΡΝ)1866 εἰσέτι πλὴν των Κυθέρων και εις τὴν Ἰθάκην και τοὺς Παξοὺς. Ὅσον ἀφορὰ τὰ Κυθῆρα ἐιδικῶς οὐδεμία ἐπὶ ἡλθεν μεταβολὴ ἀπὸ της συστάσεως τοῦ Ἰονίου Κράτους και των Πράξεων «περὶ ἐπιχωρίων προσόδων» της Ε' Γερουσίας τοῦ 1834 και της Η' Γερουσίας τοῦ 1845, ὡς πρὸς τὸ καθεστὸς των κτημάτων τούτων. Διευρηθῆσαν δυνάμει τοῦ Ν. ΡΝ)1866 αἱ περὶ ἐπιχωρίων προσόδων διατάξεις αἱ μὴ ἀντιβαίνουσαι εις τοὺς πρὸς ἀπομοίωσιν της Νομοθεσίας των Ἰονίων Νήσων ἐκδοθέντας και ἐκδοθησομένους νόμους. Καὶ κατηγορήθησαν φρικὰ ὡρισμένα και κατηγορία προσόδων ὡς αἱ προερχόμεναι ἐκ δασμῶν, δυνάμει νεωτέρων φορολογικῶν Νόμων. Παρέμεινεν ὅμως ἀμετάβλητον τὸ καθεστὸς των κτημάτων. Ἀνήκον ταῦτα εις τὴν ἐπιχωρίον περιουσίαν της νήσου ἑκαταί και ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποτελοῦν και σήμερον ἰδιοκτησίαν των Κοινοτήτων της νήσου ταύτης. Δὲν προέβλεπεν και δικαιώματα τὸ Δημόσιον ἐπὶ της περιουσίας ταύτης, ὡς ἐπαρῆεν ἐν Κερκύρᾳ παλαιότερον δι' ὡρισμένα ἀστικά ἀκίνητα, ἀλλ' ἀντιθέτως νομοθετικῶς ἐρρυθμίσεν τὸν τρόπον της Διαχειρίσεώς της. Καὶ δὲν προέβλεπεν δικαιώματα, διότι δι' ὅσους ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν λόγους διὰ τὰς Ἰονίους Νήσους γενικῶς, δὲν ἀπέκτεινεν ποτὲ τοιαῦτα δικαιώματα τὸ Δημόσιον ἀφοῦ δὲν τῷ μετεβιβάσθησαν παρὰ τοῦ Ἰονίου Κράτους. Δὲν ὑπῆρξεν και ἐν Κυθήροις περιουσία της Κεντρικῆς Κυβερνήσεως της Ἰονίου Πολιτείας, ἀλλὰ μόνον περιουσία της τοπικῆς Διοικήσεως ἀνέχουσα εις τοὺς παλαιούς Δήμους της Νήσου και περιελθούσα νῦν εις τὰς κοινότητας.

Διὰ τοῦ Νόμου 2355)1920 «Περὶ διαχειρίσεως της ἐγχωρίου περιουσίας της νήσου Κυθέρων, ἡ διαχειρίσις της περιουσίας ταύτης ἀνετέθη εις ἐπιτροπὴν ἀπαρτιζομένην ὑπὸ τοῦ Ἐξηρηνόκτου Κυθέρων ὡς Προέδρου και ἐκ τεσσάρων μελών, δύο ἐξ εκάστου των πρώην Δήμων Κυθέρων και Ποταμίων, ἥτις ἀνανεοῦται ἀνὰ τριετίαν. Ο Νόμος οὗτος τροποποιηθεὶς διὰ τοῦ Ν. 514)1943 ὡς πρὸς τὴν προεδρείαν μόνον της Ἐπιτροπῆς, ἀντικατέστησαν τὸν Ἐξηρηνόκτην διὰ τοῦ εκάστου μιτροπολίτου Κυθέρων και κατηγορήσεν τὸ ΝΔ 617)1941.

Ἡ ἐγχώρια αὕτη περιουσία ἀποτελεῖ αὐτῷ ἁπλοῦς νομικὸν πρόσωπον ἐκπροσωπούμενον ὑπὸ της ἀνωτέρω ἐπιτροπῆς (οὗτω ἀπεφάνθη και τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους διὰ της ὑπ' ἀριθμὸν 359)1959 γνωμοδοτήσεώς του ἐπὶ ἐρωτήματος της Δ)νοσεως Κληροδοτημάτων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν) εις ταύτην δὲ ὑπάγεται ἀναμφισβητήτως και ἀνεξαρτήτως τοῦ γενομένου διαχωρισμοῦ, πλὴν των κτημάτων των γνωστών ὡς κτημάτων της ἐγχωρίου περιουσίας και των ἐκ των άλλων προσόδων και ἡ περιουσία ἡ ἀφιερωμένη εις τὴν Μονὴν Μυτιδιῶν, ἀφοῦ ἄλλωστε κατά ρητὴν ἐπιταγὴν τοῦ ἄρθρου 1 παραγρ. β' της 10ης πράξεως της Η' Γερουσίας, πόροι τοῦ ἐπιχωρίου Ταμείου εἶναι και αἱ πρόσοδοι των μοναστηρίων αἰτινες ἐκκαθαρίζονται ἀπὸ τὰ ἐκ-

φασίς τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις ἐπεται τοῦ Νόμου ΑΦΔ)1887. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν ὑπάρχει ἀμφισβήτησις δι' ὅτι πᾶν ὅτι διεωθή ὡς δημοσία περιουσία κατά διαδοχὴν τοῦ Ἑνετικῶ Κράτους εἴτε εις ἀστικά εἴτε εις ἀγροτικά ἀκίνητα ἐν τοῖς νήσοις τοῦ Ἰονίου κατελήφθη ἀπὸ τὰς Διοικήσεις των Νήσων τούτων και ἀπετέλεσαν περιουσίαν της Έπιχωρίου Διοικήσεως ἐξαιρέσει ὡρισμένων ἀστικῶν ἀκινήτων χρησιμοποιούμενων διὰ τὰς ἀνάγκας της Κεντρικῆς Κυβερνήσεως ἰδίᾳ ἐν Κερκύρᾳ.

Ἡ Κυβέρνησις ἔχει τὸ δικαίωμα ἐλέγχου και ἐποπτείας της διαθέσεως των πόρων τούτων, οὐχὶ ὅμως δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ των κτημάτων, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ κειμένου τοῦ τελευταίου Νόμου, ὃν παρῆτομεν κατωτέρω ὁλόκληρον, ἐπιφυλασσόμενοι ἐν καιρῷ νὰ δημοσιεύσωμεν και τοὺς παλαιότερους Νόμους και ἕτερα στοιχεῖα ἅτινα ἀνεύρομεν.

ΠΡΑΞΙΣ της Γερουσίας σκοπὸν ἔχουσα νὰ δώσῃ μεγαλυτέραν ἔκτασιν εις τὰς ἐπιμελείας διατάξεις της ὑπ' ἀριθ. ΕΗ' Πράξεως της Ἐξόχτης Γερουσίας.

ΤΙΤΛΟΣ Α'

Περὶ των ἐπιχωρίων προσόδων ἐν γένει.

Ἄρθρον 1. Τὸ Έπιχώριον Ταμεῖον σχηματίζεται :

α) Ἀπὸ τὰ ἐνοίκια και ἐδαφικοὺς κανόνας των ἀστικῶν κτημάτων, ἀπὸ τὰς προσόδους ἐδαφικῶν κανόνων, μεριδίων και ἐνοικίων ἀγροτικῶν κτημάτων των καθ' ἑκάστην νήσον ὑπαρχόντων και ὄντων δημοσίας ἰδιοκτησίας, συμπεριλαμβανομένων των καθυστερούντων

β) Ἀπὸ τὰς προσόδους των Μοναστηρίων και άλλων Έκκλησιαστικῶν καταστημάτων διαλυθέντων, και καταστάντων δημοσίας ἰδιοκτησίας, ἐμπεριλαμβανομένων των καθυστερούντων.

γ) Ἀπὸ τὰς ἐξελουθερώσεις και μεταλλαγὰς των κτημάτων, ἐμπεριλαμβανομένων των καθυστερούντων.

δ) Ἀπὸ τὰ ἐνοίκια των δημοσίων ἀγορῶν ἐμπεριλαμβανομένων των καθυστερούντων.

ε) Ἀπὸ τὸ ἥμισυ τοῦ προϊόντος των ἐνεκεν λαθρεμπορίας δημεύσεων και ἀπὸ τὰ πρόστιμα ἐν γένει, ἐξαιρουμένων των δικαστικῶν.

ς) Ἀπὸ τὰ δικαιώματα των ἀδειῶν δι' ὅπλα.

ζ) Ἀπὸ τὰ δικαιώματα των ἀδειῶν των ἐκδοδόμενων διὰ τὰ Καφενεῖα, πνευματωλεῖα, Λέσχας, Βιλιάρους, Ξενοδοχεῖα, ἐν γένει Καπηλεῖα και Λαχεῖα καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν διδασθαι δι' αὐτὰ ἄξια.

η) Ἀπὸ τὴν τιμὴν των κτημάτων ὅσα ἤθελε διαθέσει ἡ Κυβέρνησις.

θ) Ἀπὸ τὰ ἐσοδήματα των ἰχθυοτροφείων ἐν γένει.

ι) Ἀπὸ τὴν πρόσδοτον των Ὑδραγωγείων διὰ τὴν Κέρκυραν και Ζάκυνθον, ἡ ὁποία πρέπει εις τὸ ἐξῆς νὰ θελωθῇ δικαίως, και ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐπιτρέπεται τὸ Έπιχώριον Συμβούλιον ἐκαστέρας νήσου νὰ κανονίσῃ, τῇ ἐπικυρώσει της Έκτελεστικῆς Δυνάμεως, τὸν ἐτήσιον φόρον, τὸν ὅποιον ὀφείλουν νὰ πληρῶνουν οἱ ἰδιοκτῆται των οἰκίων διὰ τὴν εις τὰς οἰκίας των εἰσαγωγὴν τοῦ ὕδατος.

Ο φόρος αὗτος θέλει κανονισθῇ εις τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐπιβαρύνεται μετὰ πλεόν των δέκα ἐξ σελήνιων κατ' ἔτος πᾶσα οἰκονομία, ἥτις μέλλει ν' ἀπολαύσῃ τὸ ἐπιφέλημα αὗτο, μετ' ἑκκοσι δὲ σελήνια ἐτησίως καθὲς κλίμακος, σταδίου, καφενείου, ὕδατοπώλειον, πνευματωπωλεῖον, και πᾶν διερμηχανικὸν κατάστημα ἐν γένει θέλει, ἐπιβληθῇ εις τὸν κύριον τοῦ κτήματος και θέλει ἀρχίσει μόνον ἀπ' οὗ χρόνου ὀρισθῇ.

ια) Ἀπὸ τὰ κέρδη τὰ πηγάζοντα ἐκ των ἄλικῶν και ἐκ τοῦ μονοπωλίου τοῦ ἁλάτος.

ιβ) Ἀπὸ τὸν δασμὸν της μῖας εις τὴν ἄλλην εἰσαγωγῆς των οἶνων και των πνευμάτων των Νήσων.

ιγ) Ἀπὸ τὰ ἐλμμενικά δικαιώματα ἐν γένει.

ιδ) Ἀπὸ τὸν εἰσαγωγικὸν δασμὸν ἐπὶ των κτηνῶν.

ιε) Ἀπὸ τὸν δασμὸν τοῦ ἐνὸς και ἡμίσεως τοῖς ἐκατὸν ἐπὶ της ἐξαγωγῆς των προϊόντων και των χειροτεχνημάτων τοῦ Κράτους.

ις) Ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην τυχεράν πρόσδοτον, σχέσιν ἔχουσαν πρὸς ἀντικείμενα κυρίως ἐπιχώρια.

ιζ) Ἀπὸ τὸν δασμὸν ἐπὶ τοῦ σάπινος, προϊόντος της Ζακύνθου διὰ τὴν Ζάκυνθον.

ιη) Καὶ ἀπὸ ἐν ἑδδομον τοῦ δασμοῦ ἐπὶ της εἰσαγωγῆς πραγματικῶν διὰ πᾶσαν Νήσον, τὸ ὅποιον λόγῳ ἐπικυρώσεως χορηγεῖται ἐκ των γενικῶν τοῦ Κράτους προσόδων, ὥς οὐ δὲν ψηφίσαι ἄλλως πως ἢ Γερουσία.

ΤΙΤΛΟΣ Β'

Περὶ των ἐπιχωρίων ἀναλωμάτων. και περὶ χρήσεως των ἐπιχωρίων προσόδων εις ἀπάντησιν των ἰδίων ἀναλωμάτων.

Ἄρθρ. 2. Αἱ δαπάναι εις τὰς ὁποίας πρέπει νὰ γίνεται χρήσις των ἐπιχωρίων προσόδων εἶναι :

α) Αἱ δαπάναι διὰ τὴν συντήρησιν και διαχείρησιν των κτημάτων ἐν γένει ἐκ των ὁποίων πηγάζουν αἱ ἐπιχώριοι πρόσοδοι περιλαμβανόμεναι διὲς αὐτὰς τὰ ἄρθρ, εις τὰ ὁποῖα ὑπόκεινται τὰ ἰδία κτήματα.

β) Αἱ δαπάναι περὶ διατροφῆς των ἐν τοῖς Νοσοκομείοις, ἐξαιρουμένων τοῦ Τρελλοκομείου.

γ) Αἱ δαπάναι διὰ τὸν νυκτερινὸν φωτισμὸν και διὰ τὴν καθαριότητα των ὁδῶν των πόλεων.

δ) Αἱ δαπάναι διὰ τὴν συντήρησιν των ἐν τῇ πόλει και τῇ ἐξοχῇ ὁδῶν, και αἱ διὰ τὴν κατασκευὴν νέων ὁδῶν.

ε) Αἱ δαπάναι διὰ τὴν συντήρησιν των ὑφισταμένων προκυμαίων, ἢ διὰ τὴν κατασκευὴν νέων προκυμαίων.

Αἱ προκυμαῖαι ἐν τοῖς αἰ συναφεῖς μετὰ τοὺς λιμένας ἢ τίθενται εις τὴν ἀσφάλειαν των ἰδίων λιμένων, και χρησιμεύουσι εις τὸ νὰ ἐπεκτείνων ἢ εις τὸ νὰ ἀποτελοῦν μικροὺς ἢ μεγάλους τεχνιτοὺς λιμένας, μόνον εις βάρος τοῦ Κράτους.

ς) Οἱ μισθοὶ διὰ τὰ Γραφεῖα των Έπιχωρίων Συμβουλίων, των Έκκλησιαστικῶν, Έπιχωρίων και εὐσεθῶν διαχειρίσεων, διὰ τὸν Ἑλληνικὸν και Λατινικὸν Κλήρον, διὰ τοὺς ἐφημερίους, των Έκκλησιῶν, διὰ τὰ Γραφεῖα των Ὁδῶν, των Καταστημάτων τοῦ Ἐλέους, και πᾶν ὅτι τέλος εὐρίσκεται περιληψιμὸν ἐν τῇ Πολιτικῇ καταλόγῳ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Έπιχώριοι Κλάδοι.

Ἄρθρον 3. Ἡ Έπιχώριος Ἀρχὴ εκάστης Νήσου ὀφείλει νὰ μεταχειρίζεται τὰς ἐπιχωρίας προσόδους, ὅσας ἤθελεν ἔχει ἐκ των καταγεγραμμένων εις τὸ ἰὸν ἄρθρον, εις τὰς ἰδίας αὐτῆς δαπάνας ἐξ ἐκείνων αἰτινες σημειοῦνται εις τὸ ἄρθρον 2ον.

Ἄρθρον 4. Ἡ διάταξις τοῦ προηγούμενου ἄρθρου θέλει μόνον ὑπόκεινται εις ἐξαιρέσιν διὰ τὰ κέρδη τὰ προκύπτοντα ἀπὸ τῶν ἄλικῶς της Ἀγίας Λαύρας, τὰ ὁποῖα θέλουν τίθεσθαι ἐπὶ πιστώσει της πρόσδοτον εκάστης των Έπιχωρίων Ἀρχῶν (ἐξαιρουμένης ἐκείνης της Ζακύνθου) κατά λόγον τοῦ πληθυσμοῦ της οἰκίας Νήσου.

Ἄρθρον 5. Σημειωτέον ὅτι κατά τοὺς ἱσχύοντας νόμους, τοῦ δασμοῦ τοῦ ἐνὸς και ἡμίσεως τοῖς ἐκατὸν ἐπὶ της ἐξαγωγῆς των προϊόντων και των χειροτεχνημάτων τοῦ Κράτους, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπὶ των κτηνῶν εἰσαγωγικῶν δασμοῦ, τοῦ μέχρι τοῦδε προσδιορισμένου εις τὸ Ταμεῖον των ὁδῶν, θέλει ἰδιαζόντως γίνεσθαι χρήσις εις τὰς διὰ τὰς ὁδοὺς δαπάνας.

«ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ»

Εὐχεται στοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς του και ἀπανταχοῦ Κυθηρίους καλὲς γιορτὲς και χαρούμενον τὸν καινούργιον χρόνον 1967.

«ΚΥΘΗΡΑΪΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ»

Εύχεται προς τους άπαντα του Κυθηρίου και ιδιαίτερος τα μέλη του χαρούμενα Χριστούγεννα και εύτυχισμένο το νέον έτος 1967.

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον

Πρόεδρος Γεν. Γραμματεύς
Ιωάν. Ν. Στάης Νικ. Γ. Φατσέας

Τά Μέλη

κλησιαστικά βάρη έχρησιμεύον αρχικώς διά την δημοσίαν αποκλειστικώς εκπαιδεύειν κατά τας σχετικές περί τούτου διατάξεις της ΕΗ' πράξεως της Ζ' Γερουσίας του 1844. Έπ' του θέματος τούτου ειδικώς θέλωμεν επανέλθει εν καιρώ, λόγω του ενδιαφέροντος του.

Τά ανήκοντα εις την εγγώριον περιουσίαν Κυθίων κτήματα είναι γνωστά και περιορισμένα και πέραν του ειδικού καθεστώτος των κτημάτων τούτων δεν δύναται να γίνη λόγος περί υπέρβασης εν τη νήσω κτημάτων ανήκοντων εις τόν Δημοσίον, εξαίρεσει των εν τῷ φρουρίῳ Κυθίων πωλαίων κτιρίων της ἀπὸ Ἐνετοκρατίας διοικήσεως και τῶν λοιμοκαταρτηρίῳ Καψαλίου.

Διὰ τοὺς αὐτοὺς ὡς ἄνω δικαιολογητικὸς λόγους δεν δύναται να γίνη συζητήσις περί υπέρβασης ἐν Κυθήροις δημοσίας δασικής ιδιοκτησίας. Ὁλοκληρὸς ἡ ἐπιφάνεια τῆς νήσου εἶτε πρόκειται περί καλλιεργουμένων ἡ δασίων, εἶτε περί δασίων ἡ κτάσεων ἦτο ἀρχῇθεν κατατεταγμένη εἰς μικρὰς ιδιοκτησίας ιδιωτικὰς, ἐφ' ὧν δὲν ἔχουν καὶ δεν μεταβιβάζουν συνεπὲς δικαιώματα τὸ Ἰόνιον Κράτος. Διὰ τοὺς ἰδίους λόγους δεν δύναται να γίνη συζητήσις περί ἐφαρμογῆς ἐν Ἑπτανήσῳ γενικῶς τοῦ Νόμου «περὶ ιδιωτικῶν δασῶν» τοῦ 1836, ὅστις ἐρρῶθιμisen σχέσεις ἀναγομένης εἰς τὰ ἐπὶ δασῶν δικαιώματα τῶν κατοίκων τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ὅπου τὰ πλεῖστα τῶν δασῶν τούτων ἀπετέλουν δημοσίαν ιδιοκτησίαν κατὰ τὸν Τουρκικὸν Νόμον. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἰσχύος ἄλλωστε τοῦ Νόμου τούτου πρὸ τῆς ἐνώσεως, δεν ἦτο δυνατόν να συμπεριλαμβανῇ καὶ τὰς νήσους τοῦ Ἰονίου καὶ δεν δύναται συνεπὲς νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐν Ἑπτανήσῳ αἱ διατάξεις τούτου αἱ σχετικαὶ μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν ιδιωτικῶν δικαιωμάτων ἐπὶ δασῶν.

Δεν ὑφίσταται ἄρα ὑποχρέωσις τῶν ιδιοκτητῶν δασῶν ἡ δασικῶν ἐν γένει ἐκτάσεων κειμένων ἐν Ἑπτανήσῳ, ν' ἀποδείξουν ὅτι ἠκολούθησαν τὴν ἐν τῷ προμνησθέντι Νόμῳ τοῦ 1836 διαγραφομένην διαδικασίαν ἀναγνώσεως τῶν διὰ διοικητικῶν πράξεων ἡ δικαστικῶν αποφάσεων. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀλλοτρίως ὑπάρχουν σχετικαὶ γνωμοδοτήσεις τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν (Ἰδ. τὸ ὑπ' ἀριθ. 21211) 1949 ἔγγραφο τῆς Γεν. Διευθύνσεως Δασῶν τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας πρὸς τὸν Ἀσφαρχειὸν Πατρῶν, τὸ ὑπ' ἀριθ. 32) 1956 ἔγγραφο τοῦ Δασοκομείου Βονιτίας καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 5819) 1966 ὁμοίον τοῦ Δασονόμου Κερκύρας πρὸς τὴν τοπικὴν Ἐπιτροπὴν Τουρισμοῦ Κυθίων).

Ὁ Ἄν. Νόμος 1539 «περὶ προστασίας Δημοσίων Κτημάτων» ἐρρῶθιμisen ὡς προκύπτει ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς του ἐκθέσεως καὶ τῶν διατάξεων αὐτοῦ, κατὰ τὸν δυνατόν καλῶτερον τρόπον, τὰ τὴν ἐρεύνη καὶ προστασίας τῶν Δημοσίων κτημάτων ἀπὸ τοὺς διαφόρους καταπατητάς. Διὰ τὴν προστασίαν πρὸς τὴν διαδικασίαν τοῦ ἀνωτέρου Νόμου καὶ τὴν ἐρευναν τῶν δικαιωμάτων ἐπὶ τῶν τυχόν καταπατηθέντων δημοσίων δασῶν ἠκολούθησεν ὁ Νόμος 1747) 1939 καθιερώσας παρεμφερῆ διαδικασίαν πρὸς τὴν τοῦ Νόμου 1539, προκειμένου περί δασῶν.

Ἀμφότεροι οἱ Νόμοι αὗτοι ἀ-

φοροῦν δημόσια κτήματα καὶ δεν δύναται νὰ ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐν Ἑπτανήσῳ κατὰ τὰς διατάξεις αὐτῶν τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ἀναγνώρισιν δικαιούχων ἀξιοῦντων δικαιώματα ἐπὶ ἀκινήτων γενικῶς κατεχομένων ὑπὸ τοῦ δημοσίου, ἀπὸ τοιαύτα ἀκινήτα πλὴν ἐλαχίστων ἀστικῶν τοιούτων, ἅτινα ἐμνημονεύσαμεν ἀνωτέρω, δεν ὑφίσταται εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἰονίου. Οὕτε εἶναι ὁρθὴ ἡ περὶ τῆς δασικῆς ὑπηρεσίας ἐν Κυθήροις ὑποστηριζόμενη ἄποψις ὅτι καὶ οἱ ἰδιοκτῆται δασικῶν ἐκτάσεων εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ προσοῦν εἰς τὴν διαδικασίαν ἀναγνώσεως τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐπὶ τῶν δασῶν τούτων. Οἱ ἀνωτέρω νόμοι ἠθέλησαν νὰ προστατίουν εἰς τὴν ὑπάρχοντα δικαιώματα τοῦ Δημοσίου ὅπου ταῦτα ὑπάρχουσιν, ὅχι ν' ἀμφισβητήσουν τὸ δικαίωμα ἰδιοκτησίας δι' ἅπαντας τοὺς ἰδιοκτῆτας δασικῶν ἐκτάσεων καὶ νὰ ὑποχρεώσουν τοὺς ἰδιοκτῆτας τούτους νὰ ζητήσουν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν, θέτοντες ἐν ἀμφισβήτησιν καὶ ὑπὸ κρίσιν τὸ δικαίωμα κυριότητος.

Ἐν τυχὼν κτήματα τινὰ θεωροῦνται ὡς περιεχόμενα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημοσίον κατὰ τὰς διατάξεις περί ἀδεσπύτων τοῦ Α.Κ. (ἄρθρον 972) καὶ ἄρθρον 2 τοῦ Νόμου 1539) 38 δεν ἀρκεῖ ἡ μὴ καλλιέργεια τοῦ κτήματος ὅπως προέβλεπεν ὁ Ὁθωμανικὸς Νόμος τῆς 7 Ραμαζῶν 1274 «περὶ γαιῶν» ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἀπόδειξις τῆς ἰδίας αὐτοῦ κυριότητος ὑπὸ τοῦ Δημοσίου. Καὶ διὰ τὴν καταστῆ ἀκινήτων τι ἀδέσποτα τῶν ἀπαιτοῦνται ἀπαραίτητως δύο στοιχεῖα ἅτινα δεν να συνυπάρχουν εἰς τὴν μονομερῆ δικαιοπραξίαν ἢ δικαιοπρακτικὴν τῆς βουλήσεως ἐνέργειαν τῆς ἐγκαταλείψεως ἐκινήτου, ἥτις ἀποτελεῖ μορφήν ἐκδικῆς τῆς παραιτήσεως ἀπὸ δικαιώματος.

Τὸ πρῶτον στοιχεῖον εἶναι ἡ ἐγκατάλειψις τῆς νομῆς τοῦ ἀκινήτου καὶ τὸ δεύτερον ἡ συνυπάρχουσα μετὰ τῆς πράξεως ταύτης δηλώσις βουλήσεως τοῦ ἐγκαταλείποντος περί παραιτήσεως τὸν ἀπὸ τῆς κυριότητος. (Ἰδ. Ἐφ. Ἀθηνῶν 943) 52 Ε.Ε.Ν. 10' σελ. 414, Ἐφ. Αἰγ. 108) 1951 Ε.Ε.Ν. 10' σελ. 41 Ζολώτας Ε.Ε.Ν. 10' σελ. 417, Ε.Π. 226) 58 Ε.Ε.Ν. 26.792 Ε.Π. 133) 59 ΝοΒ 8.154).

Διὰ τὴν τοιαύτην ἐγκατάλειψιν ἐπὶ ἀκινήτων, ἀπαιτοῦνται κατ' ἀναλογίαν, ὡς δέχεται ὁ Γ. Μπαλῆς, οἱ ὅροι οὔτινες ἀπαιτοῦνται καὶ διὰ τὴν παραιτήσιν ἀπὸ παντὸς ἄλλου ἐμπραγμάτου δικαιώματος ἐπὶ ἀκινήτου (Α.Κ. 1134, 1169, 1319) ἥτοι ὅχι μόνον μονομερῆς δηλώσεως τοῦ κυρίου καταρτηθεῖσα διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ἀλλὰ καὶ μεταγραφὴ ταύτης, καθ' ὃ δικαιοπραξίας περιεχομένης καταρτῆσιν τῆς κυριότητος κατ' ἄρθρον 1192 Α.Κ. (Ἰδ. Γ. Μπαλῆ Ἐμπράγματα Ἐκδόσις 3η σελ. 216).

Περαιτέρω ὡς πρὸς τὰ ἐγκαταλείμμενα (οὐχὶ ἀδέσποτα ὡς ἀνωτέρω) πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν κτημάτων, ἅτινα δεν διαχειρίζονται παρ' αὐτῶν οὐδὲ δι' ἀντιπροσώπων, ὁ Νόμος 1539) 1938 προβλέπει τρόπον καταλήψεως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, διὰ συντάξεως σχετικοῦ πρωτοκόλλου, τὸ δὲ τὸν δὲν εἰς τὴν περιπτώσιν ταύτην διαχειρίζεται ταῦτα ὡς διοικητῆς ἀλλοτρίων καὶ μόνον μετὰ παρέλευσιν δεκαετίας ἀπὸ τῆς καταλήψεως ἐὰν ὁ ἰδιοκτῆτης ἀδρανῆσιν καὶ δεν διεκδικῇ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΝ ΕΡΓῳ

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ «Παναγίας Ἱλαριώτισσας» ἐν Ποταμῷ, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ.κ. Νικ. Παπαδοπούλου ἐφημερίου, Γάσου Τσιγγούνη, Βικ. Παναρέτου καὶ Ἰωάν. Γκιουζέλη. Χάρις εἰς τὰς ἐπιμόρους πάλαιας καὶ ἐπιπόνους προσπάθειας αὐτῆς ὁλοκληροῦνται ἡ ἀκρὸς ἐνδεδειγμένη ἀνακαίνισις τῶν ἐπικινδύνως ἐρειπωθέντων κωδωνοστασίων τοῦ ὁμονύμου ναοῦ, καὶ πρὸς ἐξωραϊσμόν αὐτοῦ καὶ τοῦ Ποταμοῦ ὁλοκληρῶν.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τὸ νερὸ ποὺ θὰ κρεπάρη, τὸν ἀνήφορο θὰ τᾶρη.

Καὶ τ' ἀρφανά ἀναστένονται, καὶ οἱ χῆρες κοίτῳ ὦνται.

Στὸ σκοτεινὸ τὸ σκοτεινὸ, θέλεις βὰ εὐθεῖ μὴ.

Τὰ πολλὰ τὰ πρόβατα κρῶβον τὸνα ἰλλῶ.

Νὰ γενῇ τὸ ραβδί, καὶ ποτε καὶ ἀφ' οὐρανῶν.

Χιόνι φέρεται τὸ Γενάρη, καὶ χαρὲς τὸν Ἀλκυονίδα.

Ἡ πᾶστρα ἡ πολλή, ξεπαστρέυει

ΑΛΗΘΙΝΟ

ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΣΟΒΑΡΑ

Γύρω στὰ 1910 ἔνας Γιάννης Σαυρῆ, ἀπ' τὸ Γ. Γρακάρη, ἔτυχε νὰ βρεθῇ ἀδέκαρος μιά μέρα, κάπου στὸ Πειραιᾶ. Τρελλὸς ἀπ' τὴν πείνα, «ἔκοψε» κάποιον «μεζελλῆ» τοῦ ποδάρκου ποὺ εἰδεινε τύπος καὶ τοῦ πρότεινε :

— Δὸς μου νὰ φάω, νὰ σοῦ πῶ μιά μακρινάδα. Κιὰν θὰ σ' ἀρέσει, δεν πλερώνω τίποτα. Ἄν δεν σ' ἀρέσει ὁμως θὰ πλερώσω τοῦ διπλοῦ.

— Ἐν τάξει, ἀπάντη' ἔκεινος, ποὺ σκέφτηκε πονηρὰ νὰ πῇ ὁπωσδήποτε, πὼς δεν τ' ἀρέσει.

Τὴν ἔκανε λοιπὸν ὁ φίλος «ταράτσα» καὶ ὕστερα εἶπε :

Καλὰ φας κὺρ Γιάννη μου, μετὰ σου μετὰ χαρὰ σου πλερώσω τώρα τὸ φαί καὶ σὺρε στὴ δουλιὰ σου.

— Αὐτὸ μ' ἀρέσει, ξεστόμισε ὁ ἄλλος αὐθόρμητα, ποὺ ἄκουσε γιὰ πληρωμὴ.

— Ἀφοῦ σ' ἀρέσει, δεν δίνω φράγκο.

— Ὅχι, στάσου, δὲ μ' ἀρέσει, δὲ μ' ἀρέσει.

— Τότες, πάλι δεν δίνω φράγκο, γιατί τὸ τραγοῦδι λέει νὰ πλερώσω καὶ ἐσένα δὲ σ' ἀρέσει.

Ὁ φουκαρὸς ὁ «μεζελλῆς» μπλέχτηκε σὲ τερατώδεις συλλογισμοὺς, ὅποτε ἔξωπασε :

— Ἀ, σὸ δόλο ἀπὸ δὴ καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναῖθῃς, ἔορκισμένοι τέτοιοι στρεψόδοκοι.

ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΑ

Ἡρχισαν ἐσχάτως τὰ ἔργα ὑδραυλικῶν τῶν Ἀντικυθίων, ἀκρὸς ἀναγκαῖα διὰ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου.

τὰ δικαιώματά του ἀποσθέννται ἢ κυριότης καὶ τὸ ἀκίνητον περιέρχεται εἰς τὸν Δημοσίον.

Ἐν ἐκτάσει ἐξετέθη ἀνωτέρω τὸ ζήτημα τῆς υπέρβασης ἢ μὴ δικαιωμάτων τοῦ Δημοσίου ἐν Ἑπτανήσῳ γενικῶς καὶ ἐιδικῶς ἐν Κυθήροις καὶ ἀπεδείχθη ἐπαρκῶς νομικῶς ἡ ἀνυπαρξία τῶν ἀξιοῦντων δικαιωμάτων ἰδίᾳ ἐπὶ ἀγροτικῶν ἀκινήτων καὶ δασικῶν ἐκτάσεων καὶ ἡ ἐντεῦθεν παράνομος ἐνέργεια τῶν ἀρμοδίων κρατικῶν ὁργάνων. Δύναται βεβαίως ἡ δασικὴ ὑπηρεσία νὰ ἐπιτελέσῃ χρησίμους ἔργον ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς ἐλαχίστης περιουσίας τῆς κοινότητος καὶ τοὺς ἰδιώτας τοὺς ἔχοντας γαῖας καταλλήλους διὰ τὸ ἔργον τῆς καὶ προσφερομένας διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Δεν δύναται ὁμως αὐθαίρετως νὰ καταργῇ τὸ δικαίωμα ἰδιοκτησίας τὸ προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων.

ΓΡΗΓ. Α. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

Δικηγόρος

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΘΗΡΑΪΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

736
Μου ξάγγλισε, μου ξάγγλισε ὁ νοῦς μου στὸ μομέντο μ' ἀργινίξε νὰ τραγουδᾷ καὶ ἐγὼ κριτὸ σταβέντο.

737
Πρόβαλε σὺ πὸ κάμαρη καὶ ἐγὼ πὸ παρεθύρι καὶ μάτια σου ἔχουνε γὰρ καὶ ἀρχοντικὸ γεφυρί.

738
Ἀχ καὶ ποῖός νὰ τὸρεῖς στὴ βρῆδι τὸ κιδνὸν καὶ τὸ γαῖ ἡ ἀγάπη μου καὶ πὼς τὴν γλυτώνει

739
Ὅλοι μου λένε γιὰ ἡ κλαῖς κλαῖω κλαῖω ποῖον βλάπτω ἀπὸ τὸ λᾶζο μοναχὰ τὸν ἐδικὸ μου σκάφτω.

740
Κλαῖει τ' ἀμπέλι τ' ἀκλᾶδο κλαῖει τὸ κλαδεμένο κλαῖνε καὶ τὰ ματάκια μου γιὰ τὸν ξενητεμένο.

741
Κάθε κορμὶ ἔχει μιά καρδιά κάθε καρδιά ἔχει ἕνα πόνον κάθε πληγὴ ἔχει ἕνα γιαιτὸ καὶ ἐγὼ πόνω καὶ λυώνω.

ΑΤΥΧΗΜΑ ΕΙΣ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

Κατὰ τὴν νύκτα τοῦ τραγικοῦ ναυαγίου τοῦ ἀτμοπλοίου «Ἡράκλειον» ἐν τῶν μελῶν τοῦ πληρώματος ἔξω-νο κοττέρο ἐλμεινισμένον εἰς Καψάλι ἔπεσεν εἰς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν διασωθέν μετὰ σκληρὰν πάλην πρὸς τὸ ὕγρον στοιχεῖον.

Μεταφερθὲν εἰς γενικὸν νοσοκομεῖον Ποταμοῦ, παρέμεινεν ἐπὶ τριήμερον ἕως οὗ τοῦ συνέλθῃ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Διερμηνεύων τὰ αἰσθήματα πολλῶν συμπατριωτῶν μας τοὺς ὁποίους ἐξυπνέτησαν πάντοτε ἀφιλοκερδῶς μετὰ πατριωτικὴν προθυμίαν καὶ ἀποτελεσματικότητα οἱ λίαν ἀγαπητοὶ ἰατροὶ μας κ. κ. Κοσμάς Π. Μεγαλοκονόμος, καὶ Θεόδωρος Βρ. Χανιώτης, ἐκφράζω πρὸς τοὺς ἀφανεῖς τοῦτον ἥρωας καὶ διακεκριμένους ἐπιστήμονας, θερμότητάς εὐχαριστίας.

Ἰωάννης Νικ. Μουλῶς

ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΡΑΚΤΕΡ

Ἐξ ἀνατροπῆς Τρακτέρ παρα τὸ χωρίον Φριλιγγιάν, ἀφ' ὧς οἱ ἐπιβαίνοντες αὐτοῦ.

ΝΕΟΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ὁ διακριθεὶς δικηγόρος κ. Παναγ. Ἰ. Γεωργιάς, διωρίσθη συμβολαιογράφος εἰς Πειραιᾶ (Φίλωνος 53) ἐνθα ἐξυπηρετεῖ μετὰ τὴν μεγαλυτέραν προθυμίαν τοὺς συμπατριώτας.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ νέον τοῦ ἔργον.

ΝΕΟΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ

Ὁ νεαρὸς Παναγ. Κων. Τριφύλλης ἤρριστευσεν κατὰ τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις τοῦ εἰς τὴν Δημοσίαν Σχολὴν Ἑμποροπλοίαρχων.

Καὶ εἰς ἀνώτερα.

«ΚΥΘΗΡΑΪΚΗ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ — ΑΘΗΝΩΝ»

Εὐχεται πρὸς τὰ μέλη τῆς καὶ πρὸς πάντας τοὺς Κυθηρίους τὸ νέον ἔτος 1967 νὰ εἶναι δι' ὅλους ἔτος, χαρὰς, οἰκογενειακῆς εὐτυχίας καὶ πατριωτικῆς προόδου.

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον

Πρόεδρος Γεν. Γραμματεὺς
Θ. Ἰ. Ἀρχοντοῦλης Τ. Θ. Κουκούλης

Μέλη

Μ. Πρωτοψάλτης, Ἰ. Γαλάτης, Εὐάγγ. Καβιέρης, Π. Λεβούνης, Βασ. Μαυρομάτης, Ἰ. Σουρῆς, Ἰ. Πρινέας

ΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΗΣ «ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ»

Ἡ «Κυθηραϊκὴ Ἀδελφότης Πειραιῶς—Ἀθηνῶν» θέλει συγκαλέσῃ ἐντός τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου Τακτικὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν Μελῶν αὐτῆς πρὸς Ἀπολογισμόν καὶ ἐκλογὴν τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Παρά τὴν ἐπικρατοῦσαν κακοκαιρίαν ἡ πανηγυρίς τοῦ Ἁγίου Νικολάου εἰς Ἀγ. Πελαγίαν, Αὐλέμονα καὶ Φανάρι, ἐσημείωσεν ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν.

ΚΑΘΙΖΗΣΙΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΟΔΟΥ

Ἡ κεντρικὴ ὁδὸ ἡ ὁριζία τῆς νήσου ὑπέστη καθίζησιν παρὰ τὴν θείαν Κακοπείρι μετὰ ἀποτέλεσμα τὴν δυσχερᾶσιν τῆς κυκλοφορίας τῶν Τροχοφόρων.

Η ΓΑΙΩΤΡΗΣΙΣ ΦΡΙΛΙΓΓΙΑΝΙΚΟΝ

Ὡς πληροφοροῦμεθα ἡ γαιωτρῆσις εἰς τὴν περιοχὴν Φριλιγγιανικὴν πρὸς ἀνεύρεσιν ὕδατος δεν ἐσημείωσεν ἐπιτυχίαν τινὰ μέχρι σήμερον.

ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ κ. Κοσμάς Ἐμμ. Μεγαλοκονόμος διέθεσεν 2.000 δρχ. ὑπὲρ τοῦ Γροκομείου μας εἰς μνήμην Ἰωάννου Π. Κασσιμάτη.

Ὁ κ. Κουβ. Σύνδεσμος Ἀθηνῶν διέθεσεν 5.000 δρχ. ὑπὲρ τῶν κοιν. ἔργων Λειβαδίου, εἰς μνήμην Λαογράφου Ἰωάννου Π. Κασσιμάτη.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Κυθήροις ὑποκαταστήματος Ἑθν. Τραπεζῆς κ. Ροῖκος Εὐθυμίου προσέφερεν 540 δρχ. εἰς τὸ Γυμνάσιον Κυθίων καὶ εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰωάννου Εὐθυμίου, καθηγητοῦ τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς.

Ὁ κ. Βασ. Δ. Πετρόχειλος προσέφερεν ἀνὰ 500 δρχ. ὑπὲρ τῶν λιμενικῶν ἔργων Ἀγ. Πελαγίας—Καψαλίου, εἰς μνήμην τῆς γυναικαδέλφους αὐτοῦ Γεωργίας.

Κατετέθη ὑπὲρ τοῦ λιμενοβραχίονος Ἀγ. Πελαγίας, τὸ ποσὸν τῶν 200 δρχ. ἐκ πώλησεως βιβλίων τοῦ ἀρχιτέκτονος Δημ. Κ. Ζαγλανίκου.

Ὁ κ. Νικ. Φατσέας δικηγόρος προσέφερεν 300 δρχ. ὑπὲρ τοῦ Σδλλόγου Κοινοφελῶν Ἐργῶν Λειβαδίου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γεννήσεις
Ἡ κ. Ἑλλή Π. Λιάρου πλοίαρχου Ε. Ν. ἔτεκεν ἄρρεν εἰς Πειραιᾶ.

Ἡ κ. Φωτεινὴ Σταύρου Σοφίου ἔτεκεν θῆλυ, εἰς Κορυδαλλὸν Πειραιῶς.

Ἡ κ. Ἑλλή Π. Κουμέσου, ἔτεκεν θῆλυ εἰς Καλλιθέαν Ἀθηνῶν.

Ἡ κ. Γαρουφαλιά Ἀλεξ. Κασσιμάτη ἡ Μαργαρίτα ἔτεκεν ἄρρεν εἰς Πειραιᾶ.

Βαπτίσεις
Ὁ κ. Γεώρ. Κονόμος ἐβάπτισεν εἰς Πειραιᾶ τὸ ἀγοράκι τοῦ κ. Γεωρ. Στάθη ὁδοντίατρο, ὀνομάσας αὐτὸ Νικόλαον.

Ὁ κ. Ἰωάν. Γ. Κονόμος ἐβάπτισεν εἰς Μυρτιδιώτισσαν Ν. Φαλήρον τὸ ἀγοράκι τοῦ κ. Παναγ. Παναγιῶτου ὀνομάσας αὐτὸ Χαραλάμπιον.

Ὁ κ. Παναγ. Ν. Κορωνάιος ἐβάπτισεν εἰς Πειραιᾶ τὸ ἀγοράκι τοῦ κ. Παν. Πρινέα ὀνομάσας αὐτὸ Γεώργιον.

Ἀρραβῶνες
Νικ. Σταυριανός—Ἑλένη Στάη, ἡγεραβωνίσθησαν εἰς Πειραιᾶ.

Ἄντ. Λαμπρινίδης—Κοῦλα Τραβασάκου, ἡγεραβωνίσθησαν εἰς Τραπεζαριάνικα.

Ἡ κ. Νικὸν Γλυτσὸν, Σαβανινῶν 100 τηλ. 882056.

Ἡ κ. Νικὸν Γλυτσὸν, Σαβανινῶν 100 τηλ. 882056.

Ἡ κ. Νικὸν Γλυτσὸν, Σαβανινῶν 100 τηλ. 882056.

Ἡ κ. Νικὸν Γλυτσὸν, Σαβανινῶν 100 τηλ. 882056.

Ἡ κ. Νικὸν Γλυτσὸν, Σαβανινῶν 100 τηλ. 882056.